

Pianisten Jon Weber er beskrevet som vidunderbarn med en tidligt udviklet teknisk virtuositet. Med de optagelser, der er samlet på denne cd har ambitionen været at skabe en syntese mellem det enkle og det virtuose. Imidlertid har jeg problemer med at opfatte cd'en som et "værk" i betydningen en udgivelse hvor de enkelte afsnit er bundet sammen af en bærende ide eller et grundlæggende koncept, men opleves herfra som en serie forskellige numre og kompositioner, der ikke umiddelbart refererer til hinanden. Men jeg kan medgive noteskribenten, at der er tale om musik af høj teknisk standard der samtidig er nem at lytte til. Og ind imellem serveres der lækkerbiskener, hvoraf især Mister Kleckley, med et tæt og lækkert ensemblespil med en stærk solo af tenor-saxofonisten Eric Aleksander og gedigent basspil af Matt Clohesy. Som gennemgående figur leverer Jon Weber en solid indsats på pianoet, gedigent, grundigt, skarpt, men de sidste stjerner udebliver for på en eller anden måde virker det også lidt løst, og som om man har haft lidt for travlt til at indfri et højt ambitionsniveau. Så der er kommet en lidt for uensartet og ikke sammenhængende udgivelse ud af det. Det uensartede bliver forstærket af alle de mange musikere – her i blandt adskillige topnavne, med vibrafonisten Gary Burton og vores egen NHØP blandt de fremmeste. Det nærmer sig name dropping, når kreditlisten skal gøres op, og ikke to numre er optaget med samme besætning. Det må i retfærdighedens navn understreges at der virkelig er fine ting på pladen, men jeg kunne godt tænke mig at høre en plade fra Jon Weber med et gennemgående band. Det vil formentlig virke mindre rastløst og mere sammenhængende.

- Jørn Skovsgaard -

